

Moonlight Riders

Stormpaard
LINDA CHAPMAN

HOOFDSTUK 1

Amara rende het pad af naar het hek van de wei. De vroege ochtenddauw drong haar sportschoenen binnen. Het had die nacht gestormd en overal op het graspad lagen takken. Maar nu was de wind gaan liggen en voelde alles fris en helder aan.

Toen ze bij het hek kwam, vlogen Amara's ogen naar de acht prachtige pony's die achter in de wei stonden te grazen: twee schimmels, een palomino, een bruine, een

bruin-met-witte, twee vossen en een zwarte met glanzende manen.

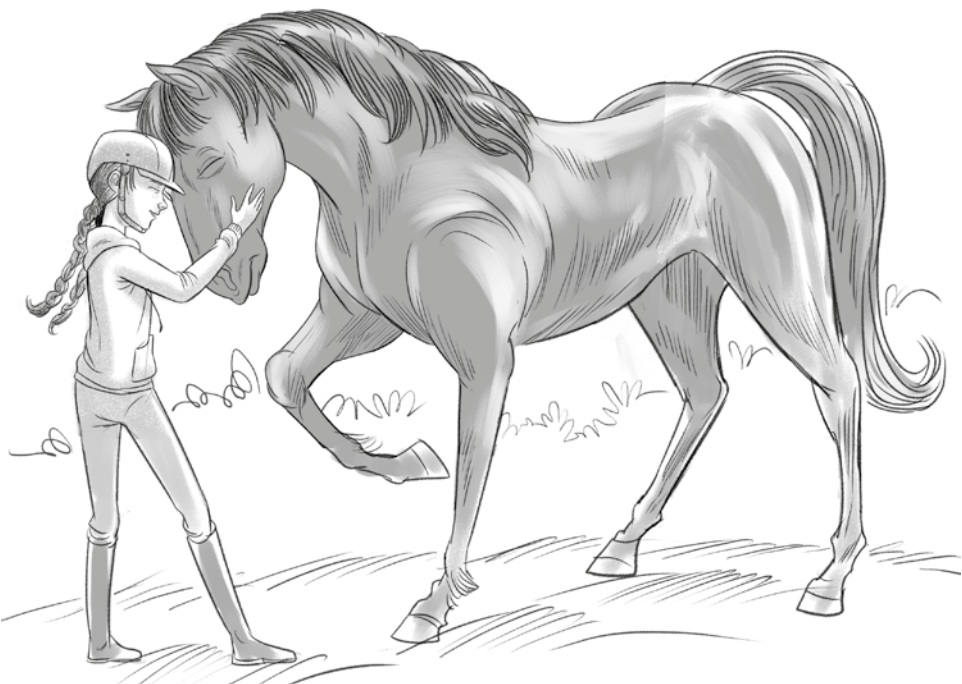
‘Ember!’ riep ze.

De zwarte pony hief zijn hoofd op. Hij hinnikte even en er stroomde een geluksgevoel door Amara heen toen hij naar haar toe kwam galopperen. Zijn vacht glansde in de aprilzon. Ze bleef niet eens staan om het hek open te doen, maar klauterde eroverheen.

Ember kwam slippend tot stilstand en duwde zachtjes zijn hoofd tegen haar borst. Amara sloeg haar armen om zijn hals, legde haar voorhoofd tegen het zijne en ademde zijn zoete geur in.

Wat ben je vroeg, Amara. Embers mond bewoog niet, maar ze kon zijn gedachten duidelijk horen.

Ik werd al vroeg wakker van de wind en kon niet meer slapen, dus kom ik even

bij je kijken. Ze vond het fijn dat ze maar een klein stukje verderop woonde. Ze was zomaar bij Ember! Zullen we wat magie gebruiken voordat iedereen hier is?

Ember snoof van genot. Net als de andere paarden in de wei was hij een magisch paard, een paard met speciale krachten. Zijn kracht was vuur, terwijl de andere paarden dingen konden doen als planten

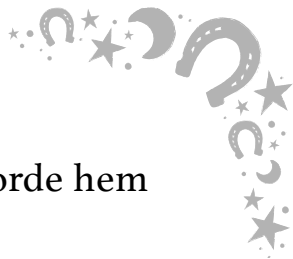

laten groeien, het laten regenen of zandstormen veroorzaken. Overal op de wereld waren magische paarden. Ze kozen zelf hun Ware Ruiters, iemand die hen kon helpen om hun magie te beheersen, en werkten vervolgens samen om goede dingen te doen.

Laten we nu wat magie gebruiken! zei Ember.

Er ging een rilling door Amara heen toen Ember weggaloppeerde, steigerde en van een prachtige pony in een schitterend paard veranderde. Zijn zachte manen en staart veranderden in rode en oranje vlammen en zijn ogen gloeiden als goud. Ze vond het geweldig om hem in zijn magische vorm te zien!

Ze rende naar hem toe, pakte zijn vurige manen vast en sprong op zijn rug. De magische vlammen kietelden haar huid, maar

verbrandden haar niet. Ze spoorde hem aan en riep: ‘Galop, Ember!’

Ember racete door de wei. Amara schreeuwde het uit van plezier. Nog maar een paar weken geleden vond ze het eng om zonder zadel te rijden, maar nu vertrouwde ze Ember volledig en ze hield ervan om met hem te galopperen als hij zijn magische vorm had aangenomen. Haar lange bruine vlechten vlogen achter haar aan en ze voelde haar lichaam tintelen van de magie die door hem heen stroomde.

Toen hij slippend tot stilstand kwam bij een eikentak die ’s nachts van de boom was gevallen, stampte Ember met zijn voorhoeven. Er schoot een vuurbal naar de tak en toen hij die raakte, vloog het stuk hout in brand. Het vuur laaide hoog op. De pony’s die aan de andere kant van de wei aan het

grazen waren, hieven hun hoofd op om te kijken.

Houd je goed vast! zei Ember tegen haar.

Amara greep zijn manen vast terwijl hij aangeloppeerde en hoog over de tak sprong. Daarna draaide hij zich om en stampte hij weer met zijn hoeven. Hij beheerste de vlammen goed en liet ze steeds kleiner worden tot ze flikkerden en uitgingen. Er zweefde alleen nog wat grijze rook in de lucht.

De andere pony's hinnikten van opwinding. Het was erg moeilijk om zo'n sterke kracht als vuur te beheersen.

‘Dat was geweldig, Ember!’ riep Amara.

Ember veranderde weer in een gewone pony. Hij hijgde een beetje – magie gebruiken kostte veel energie – maar Amara voelde het geluk door hem heen stromen.

Je beheerst je magie nu veel beter dan eerst, zei ze tegen hem.

Hij draaide zijn hoofd om en snuffelde aan haar been. *Dat komt omdat ik jou heb om me te helpen.*

Ze klopte op zijn hals. *Ik doe eigenlijk niks.*

Je gelooft in mij en je vertrouwt me. Dat maakt het verschil.

Amara boog voorover, sloeg haar armen om zijn hals en begroef haar gezicht in zijn zachte manen. Ze was zo blij dat hij haar had gekozen als zijn Ware Ruiter!

Ze knuffelde hem een tijdje en steeg toen af. *Ik ga even kijken of Jill nog hulp nodig heeft bij het opruimen na de storm, zei ze tegen hem.*

Moonlight Stables, de manege waar Ember en de andere magische paarden

stonden, was eigendom van Jill Reed. Vroeger was Jill ook een Ware Ruiter geweest, maar haar paard Shula – een Vuurpaard – was verongelukt. Daarna had Jill besloten om andere magische paarden te helpen hun Ware Ruiter te vinden.

Maar niet alle paarden en pony's van Moonlight Stables waren magisch. Jills eigen paard, Apollo, was een gepensioneerd renpaard en de manegepony's waren gewone pony's.

Wat waaide het vannacht, hè? zei Ember toen ze naar het hek liepen. Hij keek even om naar zijn vrienden in de wei. Sirocco heeft nog geprobeerd de storm te beheersen met zijn magie, maar dat lukte niet. Het waaide veel te hard. En hij heeft geen controle over regen en onweer.

Ik ben blij dat het weer voorbij is, zei Amara. Vandaag moet perfect zijn, want het is Kalini's eerste dag hier.

Kalini is je schoolvriendin, toch? zei Ember.

Amara knikte. Kalini zat naast haar in de klas. Amara woonde pas een paar maanden in Eastwall en moest heel erg wennen aan haar nieuwe school, maar zij en Kalini waren al snel dikke vriendinnen geworden. Ze waren allebei even dol op pony's.

Kalini had nog maar weinig paardrijlessen gehad, maar ze wist veel over paarden omdat ze graag paardenboeken las. Toen Amara haar had verteld dat je bij de rijclub van Jill mee kon helpen in ruil voor lessen, had Kalini haar ouders gesmeekt of ze lid mocht worden. Ze had vorig weekend al een keer proefgedraaid, maar vandaag was

het de eerste echte dag dat ze meehielp op de manege. Om dat te vieren zou Kalini die nacht bij Amara logeren.

Forest en Sparks hebben hun Ware Ruiter nog steeds niet gekozen, zei Ember. Hij keek naar een slanke donkerbruine pony en een wat stevigere bruinwitte pony. Misschien kiest een van hen wel voor Kalini.

Dat zou geweldig zijn! zei Amara.

Ze kon bijna niet wachten om Kalini over de magische paarden te vertellen, maar Jill had gezegd dat alleen Ware Ruiters of Erfgoedruiters het geheim van de magische paarden mochten weten. Erfgoedruiters waren ruiters met ouders of grootouders die Ware Ruiters waren geweest.

Toen ze bij het hek kwamen, gaf Amara Ember nog een laatste knuffel. 'Ik kom snel weer terug,' beloofde ze. Ze klom over

het hek en liep in de richting van het erf.
Ember hinnikte toen ze wegliep. Amara draaide zich om en zag de lieve blik in zijn ogen. Haar hart maakte een sprongetje. Er was niets mooiers dan een Ware Ruiter zijn. Ze hoopte echt dat Kalini de kans kreeg om dat ook te ontdekken!